

sagt om hende: hun er en Sladdertasse, der løber om og Intet bestiller, hun har intet Arbejde og søger intet Arbejde, ja, saa havde hun vistnok faaet det Dobbelte, men da baade Bærten og jeg sagde om hende, at hun tjente dog selv til Dpholdet alt det, hun kunde, saa skulde hun kun have det Halve; det er det Modfatte af, hvad den menneskelige Ret byder. Vi maae dog betragte hvad det er, at nemlig vore Invalider og vore faldne Krigeres Enker og umyndige Børn ikke er en Trop af Forbrydere, som vi skulle holde Lov og Ret til at visiteré og holde Politispioner til at eftersee, om de bestille Noget, for hvis Fortjenestes Skyld vi skulle afdrage dem i deres Understøttelse; nei, det er vore Hæders-Brødre og Søstre, hvem Staten skal yde sin Skjærv til af Nærighed og af Velvillighed, af Agtelse og af Ære; thi det er en Ære for dem, at de ere Invalider og de Faldnes Efterladte, og det er en Ære for os, at vi kunne have den Glæde at understøtte dem, og det er en Skam, hvis Staten ikke gjør det saa klækkeligt og saa rundeligt, at det virkelig kan ansees som en nogenlunde Erstatning for Savnet af deres Arbeidskraft, for Savnet af deres Familieforsørgere. Det er det Princip, som den høitærede Deputerede for Kjøbenhavns Ide Valgkreds (Fenger) først bragte os ind paa her i Thinget, og som vi antog med Glæde, men som vi kom fra ved hans egen for store Eftergivenesshed imod den saakaldte Regjeringscommission; thi havde han holdt fast paa sit eget Forslag, saa var det, ligesom det gif igjennem her, vist ogsaa gaaet igjennem paa et andet Sted, men nu derimod staae vi her ved den Lov, som vi fik istedet derfor, og som er ringere end nogen Lov-Tilstand; thi jeg stiger, efter den Oplysning og det Svar, den høitærede Finantsminister gav, maa jeg ende med det, jeg begyndte med: at jeg virkelig ikke seer nogen anden Udvei, end at Invaliderne og de Faldnes Efterladte af Menigklassen paaany maae søge til Hans Majestæt Kongen og til Folkets Repræsentanter, at de kunne lade det for dem saaledes, at de ikke skulle betragtes som dem, der skulde staae under Politiets specielle Spioneri og Tilsyn, men skulle staae under Folkets Nærighed og Velvilje!

Grundtvig: Efter den Uvillie, hvormed den høitærede Finantsminister syntes at besvare Forespørgslen, tør jeg vel ikke vente noget Svar, ialfald ikke noget behageligt Svar, paa hvad jeg i Fortsættelse skal tage mig den Frihed at yttre. Jeg vil nemlig spørge den høitærede Finantsminister, om det er ham bekendt, at der virkelig med dem, som have havt Understøttelse af Centralcomiteen, omgaaes saaledes, som Forespørgeren anførte flere Exempler paa, og fremfor Alt, om det er ham bekendt, at man virkelig, naar man tildeler Invaliderne en Understøttelse af det almindelige Fond, da, uagtet den ikke nær udgjør saameget som de før havde fra Centralcomiteen, alligevel fra drager dem endeel af hvad de sidst havde faaet fra denne Comitee, og om han anseer dette for at være lovligt og billigt, thi dersom dette er Tilfældet, saa skal jeg ikke nægte, at der i mine Dine er den allerhøieste Grund til at klage (Hør!) og til at anklage Centralcomiteen, fordi den saa ilde har svaret til den Tilid, som Folket har vist den. Dersom den har overgivet Fondet, eller hvad der var indstødt til det almindelige Fond, under saadanne Betingelser, at en saadan Fremgangsmaade lovligen kan bruges, saa maa jeg sige, saa har den handlet meget urigtigt. Da nu desuden den høitærede Finantsminister oplyste, at Centralcomiteen havde gjort den Betingelse, at de, der havde nydt Bidrag fra den, om de end ikke efter Invalideloven kunde komme til at nyde Forsørgelse af den almindelige Fond, dog skulde vedblive at faae deres Understøttelse af det Fond, som Centralcomiteen indbetalte, saa kan jeg ikke forstaae andet, end at det Samme maa være Tilfældet med dem, der ikke kunde faae saa stor en Understøttelse, som Centralcomiteen havde anseet det for at være billigt og ret at give dem, thi dersom det ikke var Tilfældet, saa forstaaer jeg slet ikke, hvad Betingelsen vilde sige, saa forstaaer jeg ikke, hvordan Centralcomiteen derved kunde troe at svare til den Tilid, som var vist den, og at indrette hvad den jo har lovet. Jeg veed ikke, med hvad Ret den har kunnet overgive Fondet, men hvad den jo har lovet og regnet for sin Pligt, det er, at faae de Midler, der vare komne ind, benyttede efter bedste Overbeviis-